

Vstala je po bliskavo, vrgla slamo od sebe in stopila pred Marka, tiščeč dve močni, skoraj moški pesti pred obraz in sikajoč besede kakor kača:

„Ti, ti —! Tebe naj bi jemala? In dol v graben naj bi hodila in trpela kakor črna živina? Ti, ti —!“

Obraz ji je bil podplut s krvjo in spodnja ustnica se ji je tresla v jezi . . . Res, ta trenutek se mu je zdela grda!

„Kaj pa imaš? S čim me boš redil? Ali naj umiram lakote, kot je umirala tvoja mati, ko je ležala v bajti?“

Da! Bila je grda. In ta trenutek se je čudil samemu sebi, da je kdaj mogel obrniti misel nanjo — nanjo, ki je bila Odamova hči . . .

„Odamova hči!“

Obrnil se je pred hišo še enkrat in roka se mu je hotela skrčiti v pest in dvigniti proti razsvetljenim oknom Odamove hiše. Toda premislil si je in preko ustnic se mu je zategnilo nekaj bridkega . . .

„Čemu?!“ je zamahnil z roko.

Da, in še nocoj je hotel tja dol v loko, da si ogleda delo svoje, koliko je izgotovljenega in

koliko ga še čaka. In pa da se mu srce odpočije ob pogledu na lastno leho zemlje . . .

Mesec je sijal skoz preseko smrek in borovcev in razsvetljeval prostor, kjer so ležali trije velikanski kupi kamenja, navoženega iz vodotoka. Poleg kamenja je ležalo podolgem kakih trideset smrekovih debel različne prsne širine. Tudi kupi peska, nametanega iz vodotoka, so se svetili v mesečini. In potok je žuborel po strugi veselo in nemirno, zdaj tiše, zdaj glasneje; tekoč sedaj gladko svojo pot, sedaj pa ogibajoč se skal in korenin. Okroginokrog pa mir in tišina; le tam daleč v gori je lajal lisjak . . .

V tem trenutku je obšlo Marka nekaj tako veselega in samozavestnega, da bi bil najrajši dvignil roko, mišičasto in jekleno, in zaukal v mesečno noč . . .

Čez leto in dan se je imela dvigati na temle mestu hišica, zidana in prijazna — o ti moj Bog! Res: vse to je navozil skupaj, trpel kot živina in prosil okrog ljudi. In sedaj naj bi pustil vse skupaj zavoljo — zavoljo . . . Ne! Nikoli! In ko bi bilo na svetu še več Odamov! Nikoli!

V resnici je dvignil roko, silno in mišičasto, in zaukal, da se je slišalo gor do Odama . . .

Lisjak v gori je utihnil.

Po strugi pa je žuborel potok svojo pesem.

BELOKRANJSKA.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Prvič žanjem letos —
pa kar nič ne gre
srp mi od roke.

Sklépati sem dala
ga sosedu Jurju,
pa mi ga je sklépal,
pa je Jure rekel:
„Drugó leto, Mare,
boš pa našo žela
že pšeničico!“ —

Rada bi jo žela,
rada bi jo, Jure,
pa kako bom žela,
ko mi srp ne gre
kar nič od roke?

PESEM KOSCA.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Deteljica vsa rdeča,
kosa brušena,
rosa biserna,
dobro jutro, dober dan!

Mánica sosedova,
sredi rožnega tam vrta
na pleteni plot oprta,
dobro jutro, dober dan! —

Jaz pa brusim svetlo koso
in tako sem dobre volje,
da bi voščil sebi sam:
dobro jutro, dober dan!

RUSKA.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Čez široko step
ptička mi leti,
misel radostna!

Čez široko step
jaha mlad kozak —
in na durih tam
drobne hišice
čaka majka ga,
čaka batjuška.

In med rožami
v drobni gredici
čaka rožica,
draga deklica —
misel radostna
seli se v srce,
v dušo devino . . .